

Una sortida catalana a la crisi

- Fer polítiques nacionals basades en sectors emergents és posar les bases per sortir del túnel

MANEL BALCELLS, President de Biocat (Bioregió de Catalunya)

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 17.06.09

És ben cert que ens trobem al bell mig d'una crisi econòmica sense precedents, una crisi d'abast mundial, sorgida de les males pràctiques financeres i que ha tingut una repercussió sobre el mercat de treball d'uns efectes realment devastadors. Els models preexistents ja no serveixen, i prou que ho ha patit la nostra economia, basada en paradigmes d'etapes anteriors.

A casa nostra, a Catalunya, la crisi global se suma a la pròpia, derivada d'un model de finançament del nostre autogovern que necessita millorar. Si hi afegim la minva d'ingressos de la Generalitat, tot plegat està provocant una greu tensió de tresoreria. Un panorama fosc, sens dubte, que desencisa i que omple d'incertesa el conjunt de la població, que no veu en els seus representants públics i les seves institucions l'instrument més adient per poder sortir d'aquest atzucac. Per bé que les institucions cerquen una veritable solució que no creï més desconcert, no es desfan d'una certa imatge de desencert que entorpeix les seves accions.

Davant d'això, proposo i reclamo valentia institucional per plantejar vertaderes polítiques nacionals (de Catalunya, naturalment) que ens permetin pensar a partir d'ara en l'anomenada postcrisi. Polítiques nacionals que, aprofitant les nostres fortaleeses, les sinergies internes i les xarxes internacionals, ens permetin saltar la imaginària frontera de l'Estat i projectar-nos cap al mercat global, amb una clara missió local

(catalana) i alhora una visió global. Aprofitant les veritables oportunitats que la nostra competitivitat ofereix. Polítiques que ens permetin competir en una Europa que cerca recanvis innovadors i nous referents territorials.

Calen polítiques nacionals amb una clara vocació interna per escoltar les nostres necessitats i donar-los prioritat, per impulsar l'augment de la nostra massa crítica i les nostres capacitats; així com polítiques nacionals amb una decidida visió externa, per aprofitar totes les vies de finançament, explorar nous mercats i, sobretot, cercar aliances estratègiques més oportunes.

Aquesta necessitat resulta especialment punyent en els terrenys que conec i en els quals treballo, i que són el camp biomèdic i el camp biotecnològic. Aquí, un actor és global des del primer dia: amb una visió domèstica no hi té, senzillament, cap oportunitat.

A tall d'exemple, en la recent convenció BIO 2009 (la fira biotecnològica més important del món, celebrada a Atlanta, Estats Units, durant els dies 18 a 21 de maig), la presència catalana en nombre d'empreses i institucions ha estat de més de la meitat del conjunt de l'Estat, comparable –i fins i tot superior– a la de qualsevol país europeu i qualsevol estat nord-americà allí present.

Catalunya ha despertat interès com a soci d'elecció i com a font de projectes de primera línia, d'investigadors punters, de solucions innovadores, d'espais d'excel·lència per a la recerca i també d'empreses que siguin capaces de treballar en la resolució de les tres grans necessitats de la humanitat: aliments, combustible i tractaments per a

les malalties més prevalents (tot i que no necessàriament per aquest ordre).

La BIO 2009 n'és tan sols un exemple, la punta de l'iceberg. En aquest sector biomèdic i biotecnològic, el nostre nivell d'excel·lència en oncologia, malalties cardiovasculars, nanobioteconologia, assajos clínics, bioinformàtica aplicada, genòmica, proteòmica... ens fan ser altament competitius en el conjunt, no solament d'Europa, sinó del món. Catalunya ha d'aprofitar totes aquestes capacitats i aquest talent, de vegades format malgrat les insuficients polítiques de suport, i que contribueix a fer del nostre un dels territoris més atractius en l'actual mercat de la innovació. Per tant, se'ns obre una oportunitat de posicionament que requereix treballar conjuntament: el món de la recerca bàsica, el món universitari, l'hospitalari i el de la indústria, en un marc territorial (el nostre) especialment ben situat geoestratègicament. Ja hem començat a fer-ho, però ara cal que anem més enllà. Cal ser inquiets i disconformes per tal d'innovar. Com a concepte, cal estar en des-acord per avançar. Cal prendre impuls per saltar.

Ens en sortirem. Impulsant polítiques per desenvolupar les nostres fortaleeses, fent créixer el teixit industrial, captant talent específic, formant la nostra gent, atraient capital i fomentant la internacionalització de les nostres empreses... Ens en sortirem mostrant el que fem i l'expertesa amb què ho fem. Establint aliances estratègiques amb territoris, empreses i experts que mostrin les mateixes aspiracions i motivacions que nosaltres. Ho farem generant llocs de treball vinculats amb la innovació, amb alt valor afegit, no deixant de formar i no cessant d'explorar. És a dir, ho aconseguirem construint una nova economia sobre una base ben sòlida del coneixement.

ESTIC plenament convençut que fer polítiques nacionals basades en sectors emergents i amb capacitats pròpies és pensar en la postcrisi. És posar les bases per a la nostra pròpia sortida d'aquest túnel. I no ho aconseguirem si no som capaços de ser el vertader motor de la innovació. Ningú no ens vindrà a treure les castanyes del foc. La solució és a les nostres mans.